

# Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU  
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul  
pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III  
Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate  
Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America  
10 Dolari

Articolele și corespondența  
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,  
str. Mai 35. — Articolele nepublicate nu se  
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuza.

Prețul inserțiunilor  
un cm.<sup>2</sup> 60 Bani pentru odată; dacă se publică de  
mai multe ori se dă rabat corespunzător.  
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Tele-  
grafului Român Sibiu strada I Mai N. 35

## O comemorare rară

La 16-18 Noembrie a. c., Patriarhia din Alexandria comemorează 1000 de ani de la reînființarea bibliotecii patriarhale. Din acest prilej Patriarhia Alexandriei și a întregii Africi, editează un volum omagial și a instituit un concurs pentru tratarea perioadei istorice din Egipt înainte de sinodul de la Calcedon. Aceasta în afară de festivitatea ce va avea loc la acea dată.

La praznicul acesta al Bisericii ortodoxe surori se asociază și Biserica noastră.

Meritele Patriarhiei din Alexandria pentru Biserica Ortodoxă sunt cunoscute de toți. Aici, la Alexandria, s'a încheiat vestita școală catehetică, de unde a răsărit un Pantin, Origen, Clement Alexandrinul și alți scriitori bisericești. Egiptul a fost leagănul monahismului ortodox, de unde s'a răspândit în întreg Orientul creștin și în Apus. Biserica Alexandriei a dat pe marele luptător pentru Ortodoxie, Sf. Atanasie cel Mare și pe înflăcăratul luptător împotriva Nestorianismului, Sf. Ciril al Alexandriei. Iar dacă istoria acestei Biserici a fost întunecată de vifornia monofizitismului, ea a continuat să rămână, și în grele împrejurări istorice credincioasă ortodoxiei, vrednică urmașă a glorioșilor înaintași.

Astăzi Patriarhia de Alexandria păstrează cu toate Bisericile ortodoxe și cu Biserica noastră legături frățești, participând la lupta comună a ortodoxiei împotriva Vaticanului imperialist și pentru pace. Ca răspuns la scrisoarea irenică a I. P. S. nostru Patriarh Justinian din ocazia instalării (1948) I. P. S. Hristofor, Papă și Patriarh al Alexandriei și a toată Africa, a manifestat un interes deosebit pentru problema revenirii greco-catolicilor la Biserica ortodoxă, scriind: „Suntem întru totul de aceeași părere cu Preafericirea Voastră și asupra faptului că toată strădania să fie depusă din partea voastră, ca ortodocșii din Transilvania, care au fost atrași la uniunea de către propaganda catolică, să revină — și pe cât e posibilă în toată lumea ortodoxă — în sânurile celei Una, Sfântă Sobornicească și Apostolică Biserice. Lucrarea aceasta de reînnoire a uniunii o urmăm și noi aici în Biserica noastră, pe de o parte combătând, fără cruțare și în felurile chipuri, încercările propagandei catolice din ultima vreme, pentru o mai mare săpânire în Orientul Mijlociu și mai cu seamă în Țara Sfântă, iar pe de altă parte descoperind turmei noastre cât de departe se află acest nefast catolicism de curată și

sfânta învățătură creștină”. Vestea reînțirii Bisericii ardelenice a primit-o cu mare bucurie, ca o bruiță a ortodoxiei pe aceste plăuri. Astfel că Biserica ortodoxă din Ardeal își exprimă recunoștința sa pentru dragostea frățească ce a arătat-o I. P. S. Patriarh Hristofor în evenimentul istoric al reînțirii bisericești.

Dar alături de solidaritatea în lupta pentru întorcerea greco-catolicilor la sânul Bisericii ortodoxe mame și împotriva uneltor Vaticanului, I. P. S. Sa își manifestă și solidaritatea cu Biserica noastră în lupta pentru pace. Astfel din ocazia Crăciunului, încă în 1950, scria I. P. S. Patriarh Justinian, între altele: Acum „untem chemați iarăși de maica noastră Biserice să slăvim nu numai cu psalmi, cu imnuri și cu cântări numele cel mai presus de laudă al marelui nostru Dumnezeu, ci să-L implorăm cu redință vie și statornică în nădejdea dragostei dumnezeiești față de noi, să ne elibereze pe noi și tot neamul omenesc de amenințarea unui al treilea război mondial și ceva mai mult, să ne hărăzească în viitor pe pământ pacea aceea pe care îngerii au adus-o din cer ca un mesagiu divin în ziua Nașterii Domnului Iisus Hristos în Betleem”. După ce arată că „nu numai odată”, ci în mai multe ocazii, I. P. S. Sa a făcut apel către toate Bisericile ortodoxe, „dacă nu altceva, cel puțin” să se roage pentru pacea mult dorită, se întreabă: „Amenințarea războiului mondial și excepțional de ucizător, ... la ce gânduri oare să ne conducă astăzi?” — ca să răspundă: „Socolim... că este nevoie inevitabilă ca în viitor, pe orice cale, noi cei chemați întâi Stăpâni ai Bisericilor Ortodoxe locale, să conlucrăm între noi cu încredere deplină și astfel, susținându-ne unii pe alții, să ajungem la pacea lui Dumnezeu, dorită de noi toți” — aderând astfel la frontul Ortodoxiei luptătoare împotriva războiului și pentru pace.

Vedem dar cum în cadrele Ortodoxiei circulă seva aceluiaș duh, stăpânește aceeași frățească iubire, se manifestă acelaș dinamism în problemele mari ale Bisericii și ale vremii, cum sunt problema reînțirii și problema luptei pentru pace.

De aceea praznicul Patriarhiei de Alexandria este și praznicul nostru. De aceea ne asociem glasul la aniversarea mileniului Bibliotecii patriarhale din Alexandria, dorind acestei Patriarhii străvechi noi succese în lupta de întărire a Ortodoxiei și de instaurare a păcii pe pământ.

## Despre Tradiția bisericească

Când se vorbește de probleme dogmatice și se atinge și Sf. Tradiție, atunci îndată îi vine ceretistorului în minte definiția lui Venențiu din Lerin (c. a. 450), care stabilește drept criteriu al învățăturii tradiționale primum: quod semper quod ubique, quod ab omnibus creditum est sublinind astfel caracterul ei de universal, vechime și conștient, adică de permanent, unanim și general (Migne P. L. 50. col. 639 sq.)

Dar singur Venențiu completează, că aceasta înseamnă, nu ceea ce crede unul sau doi, ci toți în mod similar (pariter), într'un singur consens, lămurit și constant (frequentiter et perseverenter), tinând, scriind și învățând așa (c. o. 64) și. Această precizare s'a desvolat din concepția lui Tertulian, că ceea ce lămurit se află unanim nu est greșit și din tradiție: quod apud multos inventitur unum, non est erratum sed traditum.

Se pune însă întrebare: ce înțeles are în acest cadru a Sf. Tradiții și care este spațiul ei temporal: e în trecut odată sau nu?

Principial luat, Sf. Tradiție cuprinde numai învățătura Mântuitorului și a Sf. Apostoli, reținută în credință, care este cuprinsă în Sfânta Scriptură în mod incomplet și v. g. Această confirmă Sf. Vasile cel Mare când zice, că unele din dogmele Bisericii au fost primite și din Sf. Tradiția Apostolică, fiind ea predată urmașilor prin succesiune în taină (Vezi Anruos H. Dogmatica Bisericii ortodoxe răsăritine, trad. română, de profesor D. Stăniloae, Sibiu 1930 passim).

Deci după timpul Revelției proprii a Mântuitorului, însemnată în Sf. Scriptură a N. T. din împreună trăirea Apostolilor evanghelici cu Domnul (Matei, Petru, Marcu și Ioan) sau prin directă chemare (Pavel), s'a născut Tradiția Apostolică. Acestea îi urmează în continuare Tradiția Părinților apostolice, care se varsă în Tradiția Părinților bisericești. Acasă Tradiție se încheie însă cu Sf. Ioan Damaschinul († 749) care este ultimul părinte bisericesc. După el urmează mai apoi Sfinții și scriitorii bisericești și la urmă teologii moderni ortodocși, care pot forma numai teologumene.

Pentru a nu greși în privința Tradiției, pentru că opinia personală unanimită și generală a Sf. Părinți nu poate fi înțeleasă aritmetic și nici literal, ci numai moral, de aceea Sf. Teodor Studitul († 826) precizează că „suntem ortodocși după toate respingând orice erezii și primind toate deciziile sinodelor ecumenice și ale sinoadelor particulare” (Vezi ep. 26, Migne, P. G. 99,989 s.). Adică Sinodul este ridicat la rang unic de arbitru în ce privește Tradiția corect-ortodoxă, așa precum înainte o indicase și Sf. Grigorie din Nissa, în epist. 24.

Acest punct de vedere corect se impune cu atât mai mult, că după 787 Războiul nu mai cunoaște sinoade ecumenice, ci numai Sinoade ecumenice dela Constantinopol și apoi Consensul

(Continuare în pag. 4)

## Mileniul bibliotecii patriarhale din Alexandria

Se împlinește un mileniu de la reorganizarea Bibliotecii patriarhale din Alexandria. Acesta este un eveniment important și merită o deosebită comemorare, la care participă alături de Biserica Alexandriei toate Bisericile Ortodoxe, biblioteca patriarhală fiind continuatoarea în linie dreaptă a marilor biblioteci ptolomeice.

După fundarea Alexandriei de către Alexandru Macedon, în anul 331 î. Hr., după planurile arhitectului Dinocrate din Rodos, domnitorul Ptolomeu Lagi († 285 î. Hr.) încuviințează lui Dimitrie Falereu, fugit din Atena, să organizeze la Alexandria o mare bibliotecă. Acesta, ca și urmașii săi, bibliotecarii savanți antici Zenodot, Callimah, Eratostene, Apoloniu, Aristofan din Bizanț și Aristarh, dau bibliotecii o mare strălucire, încât ea cuprinde, în clădirile sale dela Museion, din cartierul Bruchion, lucrări de medicină, matematică, astronomie, filosofie, filologie, artă, istorie și religie, culese din literaturile egipteană, elenă, indă și romană; aproape 50.000 opere în 200.000 rulouri.

Desvoltarea ei continuă necesită clădiri noi și astfel se înființează pe lângă vechea bibliotecă o „bibliotecă fiică”, la templul Serapion. Elenismul alexandrin salvează astfel dela pleire bogățiile culturale ale unei antichități în decadentă; tot el sprijină traducerea Bibliei Vechiului Testament în limba greacă, vestita Septuaginta.

În faimoasa bibliotecă a antichității stau alături marile opere ale unui Homer, Aristotel, Euclid, Teofrast, Arhimede, Sulla, Polibiu și Ovidiu, dintre care unii petrecură chiar un timp în oraș; apoi se înmulțesc traduceri grecești din autorii orientali, încât în sec. I î. Hr. se numărau în bibliotecă aproape 700.000 de rulouri. Alexandria devine principalul centru al întregii științe antice.

Dar epoca Ptolomeilor se apropie de sfârșit. Odată cu atacul lui Iuliu Cezar asupra Egiptului în a. 48—47 î. Hr. și arderea flotei egiptene arde și o parte din oraș, împreună cu cartierul Bruchion și biblioteca dela Museion. Ca recompensă, pentru a menține Alexandria mai departe și în epoca romană, în poziția ei științifică, Antoniu, ca să facă plăcere reginei Cleopatra, în-

zestrea biblioteca dela Serapion, de lângă templul lui Jupiter Serapion, cu manuscrisele luate din biblioteca dela Pergamon, în număr de vreo 200.000 de rulouri. Dintre urmași, împ. Caracalla suprime biblioteca dela Museion, iar cea dela Serapion e susținută de împ. Aurelian și Dioclețian, spre a contrabalansa ascensiunea creștină. Multe opere însă sunt transportate acum la Roma imperială.

În acest timp la Alexandria însă se desvoltă noua școală creștină, reprezentată prin Panten-Clement Alexandrinul și Origen, († 254), pe lângă care se organizează o bibliotecă de opere creștine, care rivalizează cu creațiile antice.

După Edictul eliberator pentru creștini dela Milan, biblioteca dela Serapion începe să fie rău văzută de creștini, deși la primul sinod ecumenic din 325 se recunoaște Alexandriei poziția ei științifică și este solicitată să fixeze anual calculul Pascaliel creștine. Mai târziu însă, în epoca bizantină inițială, pe vremea împ. Teodosiu cel Mare și a episcopului Teofil, nerăbdarea duce la înfrângerea forțată a politeismului egiptean, concentrat tocmai în jurul templului Serapion. Totatunci, în 391, arde și biblioteca veche, la care până atunci studiaseră și unii Părinți Bisericești.

Dar Teodosiu II își dă seama de marea pierdere culturală, după suprimarea ultimului rest antic prin moartea filosofei Hypatia și atunci dispune, odată cu organizarea Universității bizantine, în 425, și refacerea vechii biblioteci alexandrine. Din cenușă sunt culese resturile nedistruse, iar studiul înalt al clasicismului face ca în curând biblioteca Serapion să adăpostească iar vreo 400.000 de rulouri; multe opere însă iau calea Constantinopolei. Caracterul noului bibliotecii este mixt, cuprinzând atât opere antice cât și creștine patristice.

Patriarhia alexandrină se desvoltă, având până la 100 scaune episcopale, încât biblioteca se amplifică nestăgănit. Totuși elementul egiptean este nemulțumit cu stăpânirea bizantină și atunci el caută să-și salveze ființa îmbrățișând monofizitismul. Coptii privesc dușmănos la grecii ortodocși, numiți melkiți, pentru că ascultau de basileul bizantin.

În vremea monoteletismului, susținut de patr. alexandrin Cir, începe atacul arab asupra Egiptului. La 22 Dec. 640 emirul Amr ibn-el-As cucerește Alexandria și în 642 bizantinii se retrag definitiv din oraș. Apoi și patr. Petru III (— 651) se refugiază la Constantinopol. Un istoric arab de mai târziu, ne spune că cu această ocazie, emirul Amr ar fi dat ordin ca biblioteca Serapion să fie distrusă, întrucât ea nu are nici o valoare față de Coran; atunci cu cărțile bibliotecii s'ar fi încălzit, vreme de 6 luni, băile publice din oraș. Știrea este însă legendară și nu o menționează nici contemporanii și nici cronicarii Ioan din Nikiu și patr. Eutihie. Mai reală este însă intervenția patriarhului coptic Veniamin (—662) care ca un dușman fanatic al Grecilor, contribuie la distrugerea textelor grecești și ortodoxe. Opoziția coptilor este îndârjită încă până în 727 scaunul patriarhal se menține vacant, iar ortodocșii păstrează în frunte numai un țitor-topoteretes. Pe atunci însă înflorește orașul Cairo centru arab.

Deoarece la mijlocul sec. IX califul Mustavakil înființează la Alexandria o academie mohamedană, creștinii melkiți și coptii reacționează uniți contra dominației arabe. Atunci patriarhul ortodox având și ajutorul politic, economic și cultural al Imperiului bizantin, are iar ocazia de a se ridica. În astfel de condiții noul, patr. Christodul (— 932) pornește la refacerea poziției, fiind urmat în scaun și străduințe de eruditul istoric Eutihie (—940), stimat de arabi sub numele de Saïnd-ibn-Batrik. Atunci patr. Isaac (—954), bărbat ascet și iubitor de carte, întretinând vîi legături cu Ierusalimul și Bizanțul, ca și cu patr. coptic Macarie (—954), poate dispune refacerea vechii biblioteci și înzestrarea ei din nou cu manuscrise creștine și antice.

Acest fapt s'a întâmplat înainte cu un mileniu. De atunci, biblioteca patriarhală se consideră a continua marile biblioteci ptolomeice și ea își desvoltă activitatea, ținând sus făclă literelor. Uneo i această făclă era lipsită de intensitate, dar ea nu se va mai stingea. A fost și o vreme când biblioteca se afla, împreună cu patriarhul la Cairo, dar activitatea ei a sporit neîncetat. Așa se explică faptul, că majoritatea vechilor texte creștine și patristice, se păstrează în această bibliotecă patriarhală din Ale-

(Continuare în pag. 4)

## În drum spre altar<sup>1</sup>

Cum floarea adună în inima ei,  
dulceața pământului  
topită'n secretul razei de soare,  
prețiosul nectar,  
Crainicul Mirelui, adesea cîntînd  
portita 'nerustată,  
pragul străvechi al sfintei grădini,  
cu îngeri slujelnic,  
așa-l socotesc, o gingașe floare  
cu fața spre soare,  
în inima căreia primăverile  
strîng neconținind  
picurii noul ai dulceti mirese,  
vlața din ceriu.  
Căci sfântul lăcaș, bogăție de rosturi,  
adînc de înțelesuri,  
cupolă cu îngeri, naos cu oamni,  
altar și icoane,  
în neconținută și sfântă sa slujbă,  
aprinde mereu  
secretul cel mare, al vieții creștine  
cu Dumnezeu.  
Inima bună a slugii sfințite,  
gătită 'n s'lințe  
fără de număr, curate și sfinte,  
cu Har miruită,  
bine sblectă ca iasca cea bună,  
de-ocară spălată,

ca floarea se face; s'aprinde ușor  
în Lumina cea lînă.  
Iată-l pe omul cu sacrul destin,  
sfielnic intrînd,  
sub sfântă cupolă cu îngeri în poală  
slujind pe pământ  
Celui Prea Înalt și par'că spunînd  
cu toții 'nr'un gând:  
„de pământ e aproape, foarte aproape,  
tot cerul”.  
În vârful cupolei din inima bună  
a slugii sfințite,  
pecete se prinde, icoană slăvită:  
Pantocratorul.  
Iară pe stâlpii sfințitei cupole  
din inima Lui,  
scriitori cei patru, pe stâlpii credinții  
în grabă inserți,  
și fără oprire 'ntăresc mărturia  
vestirii prea bune.  
Cutezînd mai departe spre sfântul altar,  
mai mult ca ori cîne  
iconostasul, păstorul îl simte hotar,  
între cer și pământ,  
care-i șoptește: „Preasfântul te așteaptă,  
prea dulce,  
după podoaba cu vițe 'nflorită,  
grijește,  
pe ușa cea strîmtă de alături să intri:  
trecînd pe sub cruce”.  
Și 'n clipa aceea, obrazul de mamă  
cu taina iubirii,

întîmpinîndu-l în ușa din rame cu vițe  
de aur și floare,  
paznicul mieilor, din ochi întrebîndu-l  
sever, o aude:  
„Cu-adevărat îl tubești, pe Blîndul Stăpîn  
al turmei de oi?”  
Cu capul plecat și grumazul supus  
ascultărti  
Intrînd în altar, se pleacă păstorul,  
cîntînd în uimire  
dumnezeescul genuchii îndoit în adînc  
de sure prăpăstii.  
al Celui ce-și scoate din besna genunii  
pierdutele oi  
și sfios, pe acestia, cu dor îl sărută:  
dalbul presfel.  
Așa întîlnindu-se, bunul păstor  
cu Stămpul Stăpîn,  
oifele toate strînse, în naos,  
numărate în taină,  
și le ia lăcrîmînd pe toate în seamă,  
îmbrăcîndu-se 'n grabă,  
cu sfintele semne ale cereștii slujiri:  
în sfinte odăjdii.  
Și inima lui, a păstorului bun,  
minunat înflorește  
primăveri fără număr, în ochi care privesc  
sfielnic prin ceriu.  
Murmur sburdalnic din muntele tainei  
fără de nume,  
scoboară pe buze, cristalinel cascadei,  
năvală de psalmi,  
tăcut-a cîntare: „Bucurase-va 'n Domnul  
sufletul meu,

1) Se descrie venirea preotului la Biserică, învestirea și Proscomidia.

# Sarcinile clericului ortodox în lupta pentru pace

Mai stăruieș'e încă în mintea noastră imaginea ultimului războiu mondial, trosnetul înfrântor al uneltelor morții, geamătul muribunzilor, strigătul disperării materne în căutarea unui suflet drag încerenit undeva în brațele morții, și par'că înaintea noastră se mai succede încă filmul iadului revărsat pe pământul înecat în sânge, învăluit în fum și cioburi, împrăștiate din prăbușirea în vuiet straniu a tot ceea ce mintea și truda omului a încheat frumos și util pentru propășirea tuturor.

Participanții la întregul spectacol, mai trăiesc în mare număr. Icoana a tot ceea ce a fost atunci nu s'a șters încă. Ea mai stăruiește și se străduiește să cultive în sufletul omenirii alte sentimente, alte gânduri, fructificate din marea virtute a păcii și înfrățirii popoarelor.

Cu toate acestea imperialiștii americano-englezi prezătesc un nou războiu.

Ați auzit desigur, în hniștea gândului, cum se ascut săbitle și se însurubează tunurile dușmane! Ați închis ochii înspăimântați în fața unui spectacol sinistru — momentan imaginar — ce se desvoltă din pocnetul scurt, cu răbufnire lungă de pârjol nemai văzut, aruncat din pasărea cu cioc de fier deasupra unui oraș înfloritor.

Gândiți-vă numai și veți cunoaște răul pe care-l pregătesc aceștia. Priviți la Coreea martiră și veți înțelege soarta ce o hărăzesc țărilor și popoarelor.

Te doare sufletul când te gândești că mai există în vremurile de față ființe omenești, care să uneltescă cu plăcere pentru deslănțuirea celui de al treilea războiu mondial!

S'au străduit altădată unii ca să se așeze deacurmezișul celor ce porneau războaiele? Desigur, întotdeauna alături de adepții războiului au fost și militanți ai păcii. Drept sau nedrept, justificat sau nejustificat, orice războiu a însemnat suferință și a adus numai durere. Dacă întotdeauna propoveduitorii războiului au reușit să-l provoace, astăzi însă frontul păcii este mai puternic și tot mai puternic!

Coaliția războinicilor nu poate cuceri inimile popoarelor dornice de pace cu nici un argument!

Treptat aliații păcii se dovedesc superiori ca număr și sforțare pentru îndeplinirea idealului pașnic. Sunetul strident al oșelului lacom, țipătul jalnic al bufniței războinice deșteaptă omenirea.

„Vrem pace”! strigă muncitorul harnic, scâncește copilul în leagăn, imploră mama îngrijorată, freacă pădurile, ciripesc păsările!

„Vrem pace”! proclama Biserica lui Hristos! Luptătorii pentru pace aud totul și culeg de peste toată fața pământului dorința omenirii.

Și ce frumos, ce creștinesc lucru este să lupți pentru pace!

În toată lupta Sa mântuitoare Hristos a propovedit numai iubirea și pacea, elementele fundamentale în revoluționarea ființei omenești și năzuința realizării fapturii celei noi. „Aceasta este porunca Mea, ca să vă iubiți unul pe altul, cum v'am iubit și Eu pe voi” (Ioan 15, 12), recomandă Mântuitorul ucenicilor Săi. Iar Apostolul neamurilor proclamă: „Căutați pacea cu toată lumea și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evr. 12, 14). Pacea este darul lui Dumnezeu pe care ni l'a transmis prin Fiul Său: „Pace las vouă, pacea Mea dau vouă” (Ioan 14, 27).

Pe „ăcătorii de pace” Iisus Hristos îi numește „fericiți”, căci sunt „fii lui Dumnezeu”, iar apostolilor le fixează în minte și inimă cu insistență cuvântul păcii, cu care îi salută la fiecare apariție după Înviere: „Pace vouă!” (Lc. 24, 26).

Credinciosul făcător de pace iubește pe Dumnezeu, pe sine și pe semenul său și cultivă dragostea lui Hristos în grădina inimii sale.

Pacea face parte din însăși misiunea preotului. Strădaniile noastre pentru ocrotirea păcii între popoare sunt chemări concreșcute cu însăși misiunea noastră. Noi mergem pe cărarea biblică și împlinim prin rostul nostru îndemnuri divine. Să cultivăm deci tot mai intens simțul moral al respectului vieții, al prețuirii celorlalte popoare, să facem să pătrundă în conștiința credincioșilor planul suprem al lui Dumnezeu, care vrea pace și iubire.

Preotul se străduiește în toate actele sale să samene pacea în inimi, dar și să implore ajuto-

rul lui Dumnezeu pentru crearea cadrului respectiv, în care să se desvolte această năzuință a sutelor de milioane de oameni ai muncii.

În toate rugăciunile și slujbele, pe care le rostește și oficiază preotul ortodox, cuvântul pace apare ca un leit-motiv cerut de credincioșia sufletului. Noi cerem „pacea pentru toată lumea” căci numai astfel putem nădăjdui la o înfrățire generală și înțelegere deplină a tuturor popoarelor. Să credem în ceea ce cerem sub hlamida sfântă a odăjdărilor în momente de reculegere sacerdotală și să stăruim în rugăciunea noastră neîncreștat, însuflețiti de înfăptuirea idealului celui mare al păcii.

Propovăduitorul continuu al păcii, prin însăși funcția sa, preotul va contribui necontenit la încheierea luptei pentru pace. „Să urmărim faptele păcii și ale întăririi între noi” (Rom. 14, 19), căci glasul conștiinței preoțești ne cheamă să fluturăm „cu timp și fără timp”, stindardul păcii. În rugăciune și predică, în privire și gest, în atitudine și îndemn, în Biserică și acasă, strădania păcii trebuie să salte pe primul plan.

Căci lupta pentru pace este o chemare urgentă, primordială, activă, de cea mai strictă importanță. „Fii treaz în toate, fă lucrul evanghelistului, slujba ta fă-o deplin” (II Tim. 4, 5), este porunca apostolului. Deci nu formal, ci din inimă să pornească focul luptei pentru pace. Preoțimea ortodoxă a fost întotdeauna exponenta păcii. De aceea astăzi când omenirea este atât de dornică după pace și se organizează ca să cucerească pacea, preoțimea ortodoxă își va îndoi forțele de luptă pentru cucerirea condițiilor de viață liniștită și mai bună. Obiectivul păcii trebuie atins din eforturile tuturor celor ce doresc cu adevărat pacea. Apelul luptătorilor pentru pace din lumea întreagă, Apelul Congresului popoarelor pentru pace, scormonește conștiințele tuturor popoarelor și încheagă printr'un elan ne mai întâlnit în istorie sutele de milioane de luptători ai păcii și propășirii.

Drapelul înfrățirii tuturor flutură în unduirea întinse peste toate creștele și cadența biruinței celor ce îngroapă cu triumf pe zeul războiului răsună pretulindeni.

Pășiți cu mare grabă, fraților, învăluți în stiharele a be ale păcii în armata cea mare a luptătorilor pentru pace, alături de credincioși, de milioane de partizani ai păcii, ca să prăznuim împreună cea mai dorită victorie a popoarelor: victoria păcii asupra războiului, a vieții asupra morții.

Pr. Mircea Munteanu, Spini

că m'a 'mbrăcat într'al bucuriei  
fericitul vestmânt  
și ca unui mire, mi-a pus El și mie  
mândră coroană,  
ea pe o mireasă mi'a 'mpodobit  
cu-aleasă podoabă"...  
Unda vioaie grăbită sburând  
de pe-o stâncă pe alta,  
murmurul tainic, cascada din munte  
cu psalmul,  
genunchiu de sărut înfocat, se atinge  
de sfinte 'nțelesuri,  
întărind legămintele sărutarea de foc,  
pe dolbul st har  
al neprihănitii, mânecuțele strănte  
ale slujirii,  
ep trafirul și b'ăul puterii cei mari  
și sfintei răspunderi,  
felonul bogat în aur și floare  
al întregii sfințenii.  
De-acuma păstorul,  
poartă în suflet, tălcuri prea sfinte  
de haruri;  
rane fierbinți, sângerând, necuprinsa  
iubire,  
a Celui cu fruntea 'nspănată, cu talpa rănită  
ad ne,  
cu inima scursă cu totul de sânge  
și plină  
numai de voia prea bună și scumpă  
a Sfântului Tată.

Îng-rește 'mbrăcat fericitul păstor,  
în noua sa ravnă  
a neprihănitii, ținând el cu frică  
pe îngeri de mână  
încins cu putere, cu dorul ei sprinten,  
cu s'ete, ca cerbul  
cătând spre ale munților crește,  
spre-adâncuri de văi  
acum prea frumos cu perle de har  
strălucindu-l în chip,  
cu bobul de mir pe marginea bărbii  
lucind,  
către potecul slujirilor sfinte  
lui date în seamă,  
el pasul întinde, prea luminos  
de bucurit ne'ncepute,  
ca cea ce știe o singură lege:  
s'ascute.  
Stuga smerită sfios se apropie  
de masa cu daruri.  
Cea mai frumoasă prescură și alege  
obraz de lumină,  
care-l îndeamnă pe altele 'nalte  
ale gândului plături:  
În miezul prescurii, în bobul din farini  
își vede credincioșii;  
în cea mai frumoasă, albă prescură,  
fierbinte  
dorește, pecetea Blândului Miel  
să se înscrie  
peste al turmei traditului trup  
adânc să se-apeșe.

Și sfânta pecete, cu tăișul desprinsă  
din miez,  
la drumul cel strănt, al jertfirii și al crucii,  
calea spre ceriu,  
pârșă nădejdi, că într'acolo  
pârșă-i făcută,  
Iar bunul păstor când simte în mâini  
fior de cușit,  
adâncindu-se 'n miezul cel alb al prescurii  
și 'nconjurând,  
sub semnul supremet, prea sfintei doriri,  
pecetea cu Mielul,  
deodată, de un dor streln apucat  
și el se vrea  
cu jertfă desprins de bunul obștesc  
al vieții,  
pe Cel răstignit să-l ajungă, să vadă  
unde se duce  
și cum este drumul, pe care oșele  
scumpe, el toate  
trebut-va în grabă, pe rând câte una  
și el să cheme.  
Când se așază ca mielul, cu blânde  
plăcătoare legate,  
agnețul pe disc, cu miezul în sus,  
să-l junghie 'n cruce,  
inima slugii s'aprinde 'n rubinul  
Scumpului Sânge;  
urerile sfinte în om înfloresc:  
iubirea creștină,  
corolă de floare pe altar înșorit,  
sfântul fior,

[Urmare din pag. 1]

Bisericii împărăsitate, manifestat oridecâteori era nevoie și mai ales în sec. al XVII.

Deoarece sinoadele ecumenice au formulat dogme numai cu privire la Sf. Treime și la Mântuitorul Hristos în deo ebi, de aceea celelalte învățături au rămas cuprinse în Sf. Scriptură și în variate monumente ale Sf. Tradițiuni. După necesități, problemele noi au fost precuate și clădite după aceste monumente ale Sf. Tradiții, în teologie, fapt care e însă întotdeauna era împreunat cu mari greutăți și riscuri. În Ortodoxie nu se pot bucura de asemănare dogmatică decât numai acele probleme, care au baza directă în Sf. Scriptură. Alci rezidă greșala apusenilor, că ei considerând Sf. Tradiție ca un „depositum fidei” cred să extragă din ea chiar dogme noi, fără nici o bază în Sf. Scriptură.

Biserica lămurește, definește și dezvoltă prin exponenții ei proeminenți, adunați în mod sinodal, învățăturile de credință, care sunt cuprinse în Sf. Scriptură și Sf. Tradiție, fiind ea totodată explicatoarea infailibilă a acestora, pentru că orice dogmă provine în ultima analiză din izvorul Revelațiunii.

Flește că marii Sfinți și scriitorii bisericestii din trecut, care se ocupă cu probleme doctrinale nedogmatizate, sunt de cinstit pentru zelul lor de sebit și grija de a îmbogăți cunoștințele în lămurirea problemelor de credință. Totuși în genere stăruie în Ortodoxie aceea rezervă, indicată și de Sfântul Teodor Studitul, că au fost uneori și de acei eretici, care afirmau desvise că sunt ortodocși, smintind pe cei necunoscații. Iar Patriarhul Cerularie amintește tuturor că sunt creștini ortodocși în Hristos, numai dacă păzesc învățătura Bisericii (Panoplia Kiri latinon 37, 2) de aceea toți să păzească predaniile și „orthodoxa biblia” (Pan. 65, 24)

De aceea, pentru a se respecta acest principiu tradițional corect ortodox, este necesar ca în chestiuni de doctrină și de probleme noi, să fie lămurită bine poziția fiecărui scriitor ortodox citat, spre a se evita unele suspiciuni, avându-se în vedere că se întâmplă faptul că unii autori sunt editați și cu anumite intenții, decât numai cele teologice pure.

Pentru aceasta însă avem în prealabil neapărată nevoie de lămurirea teologiei ortodoxe post-patristice și a filosofiei bizantine, scrise de un ortodox, cunoscător al problemelor teologice.

Prof. Milan Șesan

## Munca de alfabetizare

O sferă de cea mai mare însemnătate constituie lichidarea neștiinței de carte. Statul nostru are nevoie de oameni tineri, capabili să-și însușească știința și tehnica, pentru construirea socialismului. Datorită acestui fapt au fost alfabetizați mai mult de trei sferturi din cei 4.000.000 de analfabeti pe care și i-au lăsat regimurile burghize. În țara noastră până la sfârșitul Planului cincinal alfabetismul va fi cu totul stărpit. Sunt sate întregi unde nu mai există nici un analfabet. Spre exemplu în 44 sate din Regiunea Bălănești alfabetismul a fost complet lichidat. Mulți dintre cei ce au absolvit cursurile de alfabetizare urmează diferite școli.

Aceste succese se datoresc în mare parte muncii patriotice și pline de abnegație a învățătorilor.

Pentru continuarea acțiunii de alfabetizare, se face recensământul analfabeților rămași și se iau măsuri de funcționarea cursurilor în bune condițiuni și de îmbunătățire a frecvenței la cursuri. Fără nici o îndoială că învățătorii satelor constituie factorul principal și cel mai important în munca de convingere și antrenare a țărăniilor muncitoare neștiutoare de carte, pe calea alfabetizării. Dar alături de ceilalți factori și în colaborare cu ei, preoții trebuie să și dea și ei contribuția la această lucrare. Ei pot participa la facerea recensământului, pot duce muncă de lămurire printre credincioși ca să se înscrie la cursuri și să le frecventeze regulat.

**În urma tratativilor** ce au avut loc între Guvernul Sovietic și delegații R. P. Chineze, s'a semnat un acord de transferare a căii ferate chineze Cien chon către R. P. Chineză până la sfârșitul anului 1952 și s'a făcut un schimb de note privitoare la chestiunea prelungirii termenului retragerii trupelor Sovietice din baza militară navală chineză Port-Arthur, folosită în comun. Tratatивele au confirmat hotărârile celor două părți de a-și îndrepta eforturile spre întărirea și dezvoltarea continuă a prieteniei și colaborării dintre ele, contribuind totdeauna prin toate mijloacele la menținerea și consolidarea păcii și securității internaționale.

## Mileniul bibliotecii patriarhale din Alexandria

[Urmare din pag. 2]

xandria, care, după căderea Constantinopolului rămâne unica instituție ortodoxă științifică din Orient. Ea se mândrește cu bibliotecarii erudiți, precum au fost patr. Melchite Pigas, Kiril Lucaria și Mitrofan Critopolu, care au adunat din Apus numeroase cărți prețioase ale Rasterii. Kiril Lucaria posedă vechitul Codex Alexandrin și tot la Alexandria s'a aflat unicatul Didachiilor apostolice. În 1837 biblioteca mai păstra 120.000 de exemplare rare, deși unele au fost duse în Apus, Georgia, Armenia, s. e.

Sărbătorirea milenului bibliotecii patriarhale din Alexandria, este deci justificată și bine meritată. Ea n'umple de bucurie, fiind un eveniment important din istoria Bisericii ortodoxe.

Prof. M. Șesan

## Invitare la abonament

Am intrat în al 101-lea an de apariție a „Telegrafului Român”.

Cea mai veche gazetă bisericească a Ardealului, „Telegraful Român” rămâne credincios liniei sale de susținător al Bisericii stramoșești și al Patriei.

Acum la început de an nou, invităm pe toți cei ce apreciază munca depusă la această foaie și vor să se orienteze în problemele și realizările bisericesti din Ardeal să se aboneze la ea, iar vechii abonați să-și înnoiască abonamentul. În feul acesta ei vor sprijini lucrarea Bisericii și a organului ei de publicitate, care este o lucrare pentru mântuirea credincioșilor, luminarea clerului, întărirea Patriei și biruința păcii în lume.

Abonamentele se trimit la adresa Administrației foii. Prețul abonamentului este cel din pagina 1.

Redacția și Administrația  
„TELEGRAFUL ROMÂN”, SIBIU

al întâlnirii cu mucenicii  
din ceriu.  
Iar cuele aspre, izvoare deschid  
valuri de sânge:  
sfinte, ploase, și roae de gând,  
Aneful se întoarce,  
lumea de jos cu lumea de sus  
se împreună,  
crucea se nălță, dar totodată  
se nfige 'n pământ.  
Mielul se stinge de sete pe lemn,  
încet își dă duhul.  
Iar sluga sfințită, icoana aceasta  
la inim' o pune.  
Din nou, când se nfige tăișul de sulită  
'n sfântul tipar,  
potirul de aur, pios sprijinește  
opa ce curse  
cu ultimul sânge,  
deplina dovadă, că inima frântă  
de marele dor,  
își dăruise cu drag tot viul din ea,  
pentru a noastră 'nvlere  
inima slugii văzându-le toate  
palpită 'n uimire:

„cu adevărat, Domnul meu scump  
a murit pentru mine”.  
Și 'ndată pe discul acestei credințe,  
gnaș se 'nscriu,  
tăiate din miezul albei prescuri,  
frumoase miride,  
alecul primos al recunoștinței  
din cer și din lume:  
Ierarhia cinstirii Celui ce'n slavă  
cu sfinții se 'nconjoară.  
Și dupăce 'n josul icoanei Tulpinii  
cu vișele sale,  
cu multă sfială, la urmă de tot  
s'a pus și pe sine,  
cu sfânta stelută de aur curat  
a scumpet nădejdi,  
peceluește pân' la o vreme  
scumpa vedente,  
coperind-o cu drag, cu 'nflorită năstrapă,  
cum face mireasa  
și ea cu drag, știind pentru cine  
zestrea-și gătește.  
Doxologia, cântarea cea mare,  
acum isbucnește.  
Mulțumind tot norodul, nunta începe:  
a odihnei din ceriu.

Iar crainicul Mirelui cu cădelniță 'n mână,  
cu jarul  
din inima sa și ruga din minte,  
cu sfântă grăbire  
el face cărare, în minți, printre gloate,  
în inimi smerite,  
fericitei svoniri că la ușe stau gata,  
din ceruri sosiți  
Heruvimii multime și Serafimii  
cu bune vestiri:  
că Cel așteptat de doruri și rugă,  
îndată-i aci.  
Dacă mi-ați spune, ce taină cunoaște  
priveghetoarea din codru  
întinerind primăveri cu cântul de vraje,  
ce numai ea-l știe,  
atunci vă voi spune, cât e de mare,  
taina în care  
cete de îngeri, cereștii nuntași,  
amușesc de mirare:  
cum inima noastră, de haruri atinsă  
desvăluie 'n sine  
secretele strune ale trăirii divine  
Pr. N. Mihăilescu